

“ตามพรลิงค์” สถานีการค้าแห่งคาบสมุทรมลายู

เมื่อเส้นทางเดินเรือได้ขยายขอบเขตกว้างไกลขึ้น คาบสมุทรมลายูจึงกลายเป็นจุดศูนย์กลางที่นักเดินเรือจากฝั่งทะเลตะวันตก อันได้แก่ อินเดีย เปอร์เซีย อาหรับ โรมัน กับฝั่งตะวันออก ได้แก่ จีน เวียดนาม จามปา เจนละ จำเป็นต้องผ่านและแวะพัก อาศัยหลบคลื่นลม ตลอดจนขนถ่ายสินค้าหรือจัดหาเสบียง ด้วยการเดินเรือในยุคแรกๆ มีข้อจำกัดด้านเทคโนโลยีต้องอาศัยแรงลมมรสุมกับหยุดซ่อมบำรุงเรือเป็นระยะ

ตามพรลิงค์ ตั้งอยู่ฝั่งตะวันออกของคาบสมุทรมลายู ซึ่งมีลมมรสุมพัดผ่านตามฤดูกาล สะดวกแก่การกำหนดทิศทางการเดินเรือ ทั้งนักเดินเรือยังใช้เพื่อเฝ้าระวังและเป็นที่ยุบหนว้สำคัญได้จึงเป็นที่รู้จักกันดีในฐานะเมืองท่าสำคัญแห่งหนึ่งในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ดังปรากฏในเอกสารประวัติศาสตร์ของชาติต่างๆ หลักฐานเก่าที่สุดที่พบ คือ วรรณคดีอินเดียโบราณ เขียนขึ้นราวพุทธศตวรรษที่ ๘

นอกจากนี้ รายได้จากสินค้าพื้นเมือง เช่น ข้าว การบูร ไม้หอม (กฤษณา) ไม้ฝาง ขี้ผึ้ง งาช้าง หนังสัตว์ ดีบุก ฯลฯ ยังสร้างความมั่งคั่งให้แก่ตามพรลิงค์ (นครศรีธรรมราช) จนเติบโตขึ้นเป็นศูนย์กลางการค้าทางทะเลสำคัญแห่งหนึ่งของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในพุทธศตวรรษที่ ๑๘

